

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 361/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., Advokátska kancelária F., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 14689/2012 až sp. zn. Rvp 14692/2012 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uzneseniami Okresného súdu Skalica sp. zn. 3 Er 181/2009 z 12. októbra 2011, sp. zn. 1 Er 4687/2008 z 28. septembra 2011, sp. zn. 3 Er 1124/2008 z 27. septembra 2011 a sp. zn. 1 Er 4687/2008 z 28. septembra 2011, ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 31. augusta 2012, sp. zn. 6 CoE 53/2012 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 3 CoE 130/2012 z 20. septembra 2012 a sp. zn. 6 CoE 85/2012 zo 14. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 14689/2012 až sp. zn. Rvp 14692/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14689/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. decembra 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Skalica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Er 181/2009 z 12. októbra 2011, sp. zn. 1 Er 4687/2008 z 28. septembra 2011, sp. zn. 3 Er 1124/2008 z 27. septembra 2011 a sp. zn. 1 Er 4687/2008 z 28. septembra 2011 (ďalej spolu len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 21 CoE 98/2012 z 31. augusta 2012, sp. zn. 6 CoE 53/2012 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 3 CoE 130/2012 z 20. septembra 2012 a sp. zn. 6 CoE 85/2012 zo 14. augusta 2012 (ďalej spolu len „napadnuté rozhodnutia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. V rámci zmluvných vzťahov založených zmluvami o úvere sťažovateľka pristúpila po dohode s dlžníkmi k spísaniu notárskych zápisníc, ktoré obsahovali okrem iných náležitostí súhlas povinných osôb s ich vykonateľnosťou, resp. k uzavretiu rozhodcovských doložiek, ktorými bola založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného S., a. s., B. Z dôvodu nesplnenia povinností zo strany dlžníkov bola sťažovateľka nútená domáhať sa splatenia pohľadávok aj s príslušenstvom prostredníctvom exekúcií na podklade exekučných titulov (notárska zápisnica, rozsudky rozhodcovského súdu). Okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcií, avšak v priebehu ich vykonávania následne napadnutými rozhodnutiami vyhlásil exekúcie za neprípustné a zastavil ich. Na základe odvolania sťažovateľky boli napadnuté rozhodnutia okresného súdu potvrdené napadnutými rozhodnutiami krajského súdu.

V sťažnostiach sťažovateľka uvádza, že sa nemohla „... stotožniť s odôvodnením označeného rozhodnutia porušovateľa a to tak po stránke právnej, ako aj po stránke skutkovej a preto podal proti nemu odvolanie. Navyše, sťažovateľ podal po podaní odvolania návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ! Porušovateľ v prvom rade a ani porušovateľ v druhom rade nerozhodli do skončenia konania o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania! Porušovateľ v druhom rade rozhodol priamo o odvolaní sťažovateľa a to tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil... V danom rozhodnutí sa súd vôbec nezmieňuje o procesnom návrhu sťažovateľa! Práve chýbajúca procesná činnosť porušovateľov vecne vyjadrená vydaním rozhodnutia o návrhu sťažovateľa na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP a čl. 267 zmluvy o fungovaní EÚ, ako aj úplná ignorácia právnej argumentácie a tvrdení sťažovateľa vo vzťahu k nutnosti súdu konať položením prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, zásadným spôsobom porušila základné práva sťažovateľa...“.

Sťažovateľka podala v priebehu konaní pred všeobecnými súdmi návrhy na prerušenie konaní postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ktoré odôvodnila tým, že «súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil prečo považuje rozhodcovskú doložku (resp. splnomocnenie ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, pozn.) za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere. Máme za to, že v danom prípade je nutné požiadať o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“ v kontexte tohto sporu Súdny dvor Európskej únie... Súdnemu dvoru Európskej únie by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníkov konania zbavilo právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu úniového práva a následnej aplikácii vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Máme za to, že v danom prípade je potrebné požiadať Súdny dvor Európskej únie aj o výklad čl. 17 a čl. 47 Charty základných práv EÚ a to v súvislosti s výkladom pojmu „neprijateľná zmluvná

podmienka“ v kontexte smernice Rady 93/13/EHS a jej následnej aplikácii exekučným súdom a dopadom na existujúce právne vzťahy.».

Podľa sťažovateľky „Všeobecný súd mal zákonnú povinnosť zaoberať sa návrhom sťažovateľa a umožniť mu tak dosiahnuť stav (resp. minimálne ovplyvniť pokračovanie civilného procesu), v ktorom by sa právna vec pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva spoločenstva (či únievého práva) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ Súdnym dvorom Európskej únie v konaní o prejudiciálnej otázke.“.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, alternatívne postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, napadnuté rozhodnutia krajského súdu zruší a veci vráti na ďalšie konanie a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov.

V zmysle § 112 ods. 2 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14689/2012 až sp. zn. Rvp 14692/2012 a z neho vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresného súdu a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu, ktorými krajský súd potvrdil napadnuté rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekúcií, čo malo mať za následok porušenie jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ak ústavný súd zistí, že sťažnosť sa týka toho istého sťažovateľa a tej istej veci, odmietne ju ako neprípustnú už po jej predbežnom prerokovaní.

Ústavný súd zo spisov pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 14484/2012 až sp. zn. Rvp 14487/2012 zistil, že sťažovateľka 6. decembra 2012 doručila ústavnému súdu obdobné sťažnosti, v ktorých (zhodne s týmito sťažnosťami) namietala okrem iného aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a postupom a napadnutými rozhodnutiami krajského súdu, pričom v týchto sťažnostiach okrem iného formuluje aj výhrady voči tomu, že v predmetných veciach konajúce súdy nepožiadali Súdny dvor Európskej únie o rozhodnutie o prejudiciálnej otázke. O týchto sťažnostiach ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 153/2013 z 13. marca 2013 tak, že tieto spojil na spoločné konanie a následne ich odmietol.

Ústavný súd porovnaním posudzovaných sťažností a sťažností pôvodne vedených pod sp. zn. Rvp 14484/2012 až sp. zn. Rvp 14487/2012, ktoré spojil na spoločné konanie a o ktorých rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 153/2013 z 13. marca 2013 (ktoré odmietol z dôvodu nedostatku právomoci a zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti), zistil, že sťažovateľka nimi namieta postup okresného súdu a krajského súdu v totožnom súdnom (exekučnom) konaní a žiada v nich vysloviť porušenie tých istých práv a zrušiť totožné uznesenia krajského súdu.

Z uvedeného teda nespochybniteľne vyplýva, že ústavný súd už o sťažnostiach sťažovateľky s totožným petitom, teda aj predmetom konania, rozhodol uznesením sp. zn. I. ÚS 153/2013 z 13. marca 2013. Uvedené zistenie odôvodňuje odmietnutie posudzovaných sťažností ako neprípustných podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže tým došlo k naplneniu dôvodu neprípustnosti zakotveného v § 24 písm. a) zákona

o ústavnom súde. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že posudzované sťažnosti obsahujú podrobnejšiu argumentáciu vo vzťahu k povinnosti všeobecného súdu prerušiť napadnuté konanie v súvislosti s prejudiciálnou otázkou. Pokiaľ sťažovateľka chcela rozšíriť alebo doplniť argumentáciu k už skôr doručeným sťažnostiam, mohla tak urobiť formou ich doplnenia. Keďže sťažovateľka namiesto uvedeného postupu zvolila podanie nových sťažností, ktorých predmetom je porušenie identických práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v totožnom konaní, vystavila sa tak riziku, že posudzované sťažnosti budú odmietnuté z dôvodu ich neprípustnosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky (vrátane návrhu na odklad vykonateľnosti) v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013